

A hívek egy rétege szívesen időz az Oltáriszentségben köztünk lakó Jézus Krisztus előtt, beszélgetve vele. Ezen találkozások eredményeként sok embernek van kisebb-nagyobb élménye, mely természetesen elsősorban neki szól, de mégis némelyik élmény ezek közül olyan jellegű, melyet jó megosztani másokkal is. Annál is inkább, mert Jézus Krisztus arra hívott minket, hogy menjünk és tegyünk tanúságot róla az emberek előtt. Tehát valamilyen mértékig felelősségünk is tanúságot tenni lelki élményeinkről, különösen abban az esetben, ha az várhatóan több ember lelki emelkedését eredményezheti.

Így születtek meg a rövidebb-hosszabb beszámolók a lelki élményekről, melyeket most közreadunk.

***Tanúságtételek az
Oltáriszentséggel kapcsolatban***

Tanúságtételek

Az Oltáriszentséggel kapcsolatban

Az 1938-as Világkongresszus 75. évfordulójára megrendezett
Váci Egyházmegyei Eucharisztikus Kongresszus alkalmából
készült kiadvány

Stella Maris Alapítvány, 2013

www.tengernekcsillaga.hu

Bevezetés

Örömmel tapasztalhatjuk, hogy igen sok helyen tartanak viszonylagos rendszerességgel szentségimádásokat rövidebb-hosszabb formában. A hívek egy rétege szívesen időz az Oltáriszentségben köztünk lakó Jézus Krisztus előtt, beszélgetve vele. Ezen találkozások eredményeként sok embernek van kisebb-nagyobb élménye, mely természetesen elsősorban neki szól, de mégis némelyik élmény ezek közül olyan jellegű, melyet jó megosztani másokkal is. Annál is inkább, mert Jézus Krisztus arra hívott minket, hogy menjünk és tegyünk tanúságot róla az emberek előtt. Tehát valamilyen mértékig felelősségünk is tanúságot tenni lelki élményeinkről, különösen abban az esetben, ha az várhatóan több ember lelki emelkedését eredményezheti.

Ezért kértük, hogy akinek az Eucharisziával kapcsolatos élménye volt az elmúlt években, írja le és adja át nekünk, hogy egy füzetbe összegyűjtve közreadhassuk, mint lelki csokrot a hívek épülésére.

Így születtek meg a rövidebb-hosszabb beszámolók a lelki élményekről, melyeket itt most közreadunk.

Bevezetőként azonban fontosnak tartom, hogy tekintsünk át néhány szempontot XVI. Benedek pápa Deus Caritas est (Isten a szeretet) c. enciklikája alapján, mely enciklikában a Szentatya több helyen is hivatkozik az Eucharisztika fontosságára.

„Kétségtelen, hogy a Zsinat liturgikus reformja nagyban hozzájárult ahhoz, hogy a hívők tudatosabban, tevékenyebben és gyümölcsözőbben vegyenek részt az oltár szent Áldozatában. Továbbá sokfelé lett gyakori és az életszentség kimeríthetetlen forrása a szentségimádás. Az úrnapi körmenet az Úr kegyelmi ajándékaként évről-évre örömmel tölti be azokat, akik áhitattal vesznek részt benne. De az Eucharisztia iránti hitnek és szeretetnek sok egyéb formáját is említhetnénk.”

Tehát szól a pozitív dolgokról a Szentatya, de itt van a következő mondat is:

„E ragyogó jelenségek mellett azonban sajnos, nem hiányoznak az árnyékok sem. Vannak ugyanis helyek, ahol szinte teljesen kihalt az Eucharisztia imádása....”

Sajnos ismerek olyan helyet is, hogy közösséget az tartott össze, hogy odamentek a templomba, és ha a papnak nem volt rájuk ideje, hagyta őket, kinyithatták a tabernákulumot és ott imádhatták az Oltáriszentséget, de aztán megtiltotta nekik ezt is a pap. Ekkor elmentek házhhoz, megpróbálták hűségesek maradni az Egyházhhoz, de kivetették már rájuk hálójukat különböző szekták. Felkeresték őket, beszéltek hozzájuk, hogy Isten milyen hatalmasan működik az életükben. Nekünk a legnagyobb kincsünk az Oltáriszentség. Ha a körül szerveződik meg egy falunak, egy helyiségnek az élete, akkor az nagy menedéket ad nekik a támadások elől. Óriási kisugárzása van ezzel az egész közösség számára, az ott lakók számára is. Most már elmondhatom, már nem él Natália nővér, ő mondta el nekem és bízott azzal meg, hogy próbáljam közvetíteni a Szentatyának, – meg is próbálkoztam vele, de hogy eljutott-e hozzá, azt nem tudom. *Azt mondta neki az Úr Jézus, hogy a Szentatya a püspökökön keresztül gondoskodik róla, hogy minden fővárosban legyen egy engesztelő kolostor, hogy ott imádkozzanak a városért, és az egész országért.* Ha egy ország szempontjából fontos az engesztelő szentségimádás, akkor egy városnak, falunak is nagyon fontos, hogy legyenek ilyen szentségimádási alkalmak, amikor az egész helységért, az ott lakókért, a plébánosért is imádkoznak.

Az enciklika egyik fejezet külön erről szól: Az Eucharisztia építi az Egyházat.

„Az Eucharisztia szentmisén kívüli tiszteletének fölbecsülhetetlen értéke van az Egyház életében. Ez a tisztelet szorosan kapcsolódik az eucharisztikus áldozat ünnepléséhez. Krisztus jelenléte a szentmise után megőrzött szent színek alatt – mely jelenlét mindaddig valóságos, amíg a kenyér és a bor színe megmarad – az áldozat bemutatásából ered és a szentségi, illetve lelki egyesülésre irányul. A lelkipásztorok feladata, hogy személyes példájukkal is előmozdítsák a szentségimádást, különösen a szentségkítelt és a szent színek alatt jelenlévő Krisztus imádását.”

A Szentatya tehát azt mondja, hogy ez a lelkipásztorok feladata.

Jó Nála lenni, a keblére hajolni, mint a szeretett tanítvány, érezni az ő szívének végtelen szeretetét.

Pontosan ez történik velünk. Ahogy János apostol nyugodott az Ő szívében az utolsó vacsorán, ez történik, amikor az oltáriszentség jelenlétében ott vagyunk. Olyan meghatározó nézni, amikor egy öreg néni, aki alig tud járni, a földre letérdel és mondja Neki hangosan azt, ami a szívében van.

„Ha a kereszténységnek a mi korunkban elsősorban „az imádság művészetében” kell különböznie másoktól, ugye érezzük sürgető szükségét, hogy hosszasan elidőzzünk lelki társalgásban, csendes imádságban, szeretetünket kifejezve a Legszentebb Szentségben jelenlévő Krisztusnál. Drága testvéreim, hányszor, de hányszor tapasztaltam ezt, és mindig erőt, vigasztalást és segítséget találtam!”

Szentatyának ez a rengeteg írása, ami az élet szinte minden területét átfogja, mind az Oltáriszentség előtt születtek. Ő saját példájából, saját tapasztalatból mondja mindezt.

„Erre a Tanítóhivatal által ismételtén ajánlott és dicsért gyakorlatra a szentek sokasága ad nekünk példát. Kiválik közülük Liguori Szent Alfonz, aki ezt írta: »A szentségek után az összes ájtatosságok közül a szentségi Jézus imádása a legkedvesebb Istennek és a leghasznosabb számunkra«”.

Írt egy ilyen kis könyvecskét, hogy „Látogatás a szentségi Jézusnál és az Ő szent Anyjánál”. Missziós rendet alapított, a redemptoristákat, akik járták a falvakat és missziókat tartottak. Erről tanúskodnak sokfelé a missziós keresztiek. Az ő rendjüknek is a specialitása volt a szentségimádás. Erre akarták rávenni az embereket. Nyolc napon át voltak egy helyiségben, beszédeket tartottak külön a nőknek, külön a férfiaknak. Meggyóntatták őket és ajánlották, hogy végezzenek gyakran szentségimádást. Ennek a segítésére adott ki egy könyvecskét – a két világháború között magyarul is kiadták. Ez mindennapra egy kis elmélkedést tartalmaz, hogyha valaki a saját szavaival nem tudna hozzájuk szólni, akkor ezek segítségével tudjon. De igazán az a fontos, hogy a szívünket öntsük ki Neki, arról beszéljünk, ami a szívünkben van.

„Fölbecsülhetetlen kincs az Eucharisztia: nemcsak ünneplése kapcsol a kegyelem forrásához, hanem az is, amikor szentmisén kívül időzünk Nála. Ha egy keresztény közösség alkalmasabbá akar válni Krisztus arcának szemlélésére, nem mellőzheti az Eucharisztia tiszteletének ezt a formáját sem, amelyben folytatódnak és megsokszorozódnak a szentáldozás, a Krisztus Testében és Vérében való részesedés gyümölcsei.”

Nagyon fontos, hogy a szentáldozás után ne rohanjon el az ember, hanem maradjon ott és végezzen szentségimádást. Sajnos a mai közbiztonsági okok miatt is sok helyütt zárják a templomokat. Ha ezt sikerül egy közösségnek megszerveznie, hogy vigyázzon a templomra, akkor könnyebben belemegy a plébános, hogy nyitva hagyja a templomot.

Fontos az is, amit XVI. Benedek pápa VI. Pál pápától idézett:

„A hívek a nap folyamán ne mulasszák el a legszentebb Szentség meglátogatását, amit a liturgikus előírások szerint a templomokban nagyon kiemelt helyen, a legnagyobb tisztelettel kell őrizni, mert a szentséglátogatás a jelenlévő Úr Krisztus iránti hála, szeretet és imádás megnyilatkozása”.

Az oltáriszentségnek a templomban kiemelt helyen kell lennie. Sajnos bizonyos liturgikus reformok hatására sok helyütt félretették. Ott van, de nem a legkiemeltebb helyen. Nálunk is volt egy tervező, aki félretette volna az Oltáriszentséget. Én ebbe nem mentem bele. Elővettünk egy régi szép oltárt, átalakítottuk és ott van középen a tabernákulum.

Amikor pedig a paphiány miatt laikus hívőket vonnak be a plébánia lelkipásztori munkájába, az érintettek ne feledjék a II. Vatikáni Zsinat tanítását: „Egyetlen keresztény közösség sem épül föl, ha alapja és szegletköve nem a szent Eucharisztia ünneplése”. Az ő feladatuk tehát ébren tartani a közösségben az Eucharisztia utáni igaz „éhséget”. Ebből következően el ne mulasszanak egyetlen alkalmat sem, amikor szentmisén vehetnek részt, fölhasználva olyan alkalmakat is, amikor csak megfordul náluk egy pap, akit a kánonjog nem tiltott el a misézéstől.

Ahol nincs is pap, adhat a plébános megbízást arra megfelelő embereknek, hogy kitegyék az Oltáriszentséget is imádásra. Nagyon fontos, hogy nagyon nagy tisztelettel tegyék mindezt. Sokszor láttam, pont világi hívőknél, hogy oly nagy tisztelettel vannak az Oltáriszentség iránt, hogy nagyon örülnék, ha bennem ennek töredéke lenne meg.

Enciklikájának a befejezésben is még egyszer érinti a szentségimádás témáját a szentatyá.

„Az eucharisztikus misztérium – áldozat, jelenlét és emlékezet – nem tűri a csonkításokat vagy eszközé silányítást. A maga sértetlen egészében kell átélni ünneplésekor is, a Jézussal való bensőséges beszélgetésben, a szentáldozás pillanataiban is, és a szentmisén kívüli szentségimádás bensőséges csendjében is...”

Itt is a csendet hangsúlyozza a Szentatyá, mert vannak olyan közösségek is, hogy állandóan megy az imámalom, akár három órán keresztül is. Persze fontos lehet, hogy így is menjen, például éjszaka, amikor fáradtak az emberek és nem bírják ezt olyan könnyen. De fontos, hogy legyen alkalom arra is, hogy csendben odamehessenek az Úr Jézus elé. Mindkettő fontos. A katolikus költőszó a „nemcsak... hanem is”.

Bocsa József, piarista

Eucharisziával kapcsolatos történetek

Az itt következő váci Szent Anna Piarista templomból való tanúságtételeket Bocsa József atya válogatta. Dőlt betűvel olvashatók a tanúságtételek, a többi József atya összekötő szövege.

Jó vele lenni

Egy háromgyerekes édesanya: *Isten szeretetéből élek, belőle táplálkozom. A szentségimádás életem része lett. Hetente kétszer is elmehetek szentségimádásra. Egész lelkemet betölti az Ő hatalmas szeretete. Jó vele lenni, beszélgetni, neki adni a gondjaimat, dicsőíteni, áldani, imádni Őt. Tudni, hogy itt van. És nagyon örül nekem.*

Jézus örül, annak hogy Vele vagyunk, akkor tudja kiárasztani a kegyelmet. Nem szeret a tabernákulumban bezárva lenni, azt szereti, ha elé járulunk.

Felüdíti testemet, lelkemet. Békével és az Ő nagy szeretetével megyek mindig haza a családomhoz. Vágyom Isten után. A szentségimádás olyan alkalom, amikor Vele lehetek a templom csendjében és imádkozhatom Őt.

Olyan, mint az oxigén

Egy fiatal édesanya, aki nagyon nehéz problémákkal küzd mostanság, írja a következőt:

Számomra a szombati szentségimádás olyan, mint az oxigén. Mióta elkezdtem járni, érzem, jobban ki tudok nyilni Isten felé, közvetlenebbül tudok vele beszélgetni. Érzem, hogy táplálja lelkemet és felüdíti a gondok súlya alól. Mások gondjait is odavihetem és érezhető a javulás az imám hatására.

Átjár a béke

A következő tanúságtétel egy 50 év körüli hölgytől származik.

20-25 éven keresztül meggyőződéses materialista voltam, annak ellenére, hogy korábban katolikus családban felnőve megkereszteltem, katolikus nevelésben részesültem, voltam elsőáldozó és bérháromszoros.

A Katolikus Egyházhoz Vassula Ryden „Igaz élet Istenben” írásain keresztül kerültem vissza. Ekkor még nem gyakoroltam a vallásomat. Már hittem ugyan Istenben, de Krisztust még legfeljebb történelmi alak-

ként tudtam elfogadni, nem pedig Isten fiaként, nem pedig az emberiség megváltójaként. De ezeken az írásokon keresztül teljesen magához ragadott, felébresztette bennem a vágyat, hogy életemet megváltoztassam, őt helyezzem az első helyre, és minden cselekedetemet vizsgáljam felül, vajon Neki tetszik-e, amit, és ahogyan teszek.

Az Oltáriszentségről is először a megtérésem után az "Igaz Élet Istenben" üzeneteiben olvastam. Nagyon szíven ütött, amikor azt mondta, hogy ott várakozik ránk, mindannyiunkra a Templomban, a Tabernákulumban. De hiába vár oly sokszor, a templomok szinte üresek, és ha el is jönnek meglátogatni Őt, nem szólnak hozzá, és nem beszélgetnek velem. Azt mondta, képzeljük, milyen lenne az, ha minket jönnének el meglátogatni, és nem szólnának hozzánk. Azt tanítja nekünk, hogy értjük meg, hogy ő maga a végtelen Szeretet és irgalom, és Neki nagyon fáj, hogy csak rituális gyakorlatokat végzünk az istentiszteleteken, és nem merünk úgy szólani hozzá, mint egy Atyához, egy végtelenül szerető Atyához. Jézus azért halt meg és vette magára bűneinket, hogy velünk maradva az idők végezetéig segítségünkre legyen abban, hogy eljussunk az örök dicsőségre.

Nagyon szíven ütött, amint már mondtam, mert én hitetlen koromban évtizedek alatt minden nap elmentem előtte, de eszembe sem jutott, hogy Ő ott van bent a templomban és vár rám. Énrám is. Olyan helyen lakom, hogy bármerre indulok is el otthonról, el kell haladnom egy templom előtt.

Az Ő többszöri felszólítására gyóntam meg, hogy magamhoz vehessem őt, mivel arra szólított fel, hogy „vegyem a Testét és igyam a Vérért”, amilyen gyakran csak módom van rá.

Amikor a Piarista Templomban kihirdették, hogy szombatonként egésznapos szentségimádásra van lehetőség, szinte minden alkalommal elmentem. A kezdeti időben csak az értelmemmel fogtam fel, hogy Jézushoz jövök, hogy az Ő társaságában lehetek. Sokat imádkoztam, és kértem a kegyelmet, hogy érezzem jelenlétét a szívemmel, a lelkemmel is. Most már úgy érzem, amint belépek elvarázsol, sokszor még azt is elfelejtem, miket akarok megköszönni neki, és kikért is akarok közbenjárni imámmal. Sokszor csak hagyom, hogy átjárjon a békéje, szeretete. Enélkül nem is tudnám szeretettel átvészelni a hétköznapi megpróbáltatásait.

Legutóbbi élményem az Oltáriszentséggel az volt, hogy nehézségek támadtak a közösségbe való elmenetelemmel, úgy tűnt, nem tudok

elszabadulni otthonról. De belülről nagyon hajtott a vágy, hogy menjek. Aznap épp dicsőítés lett volna az Oltáriszentség előtt. Kértem üzenetet, mit tegyek. Valamelyik könyvet ütöttem fel, és abban épp egy olyan részre esett a tekintetem, melyben Jézus ezt mondja: Ő akkor a legboldogabb, amikor az Oltáriszentségben jelen van közöttünk, és mi körülveszük Őt és így imádkozunk Hozzá. Ezek után természetesen elmentem a dicsőítésre, és olyan valóságos emberi és isteni jelenléte még soha nem éreztem, mint akkor. Olyan volt, hogy szinte tapinthatóan éreztem, hogy velünk van, szinte még a mozdulatait is éreztem. Természetesen csak lelki síkon.

Mindenki másként élheti át. Egyik ember, aki misztikusabb hajlamú, az egész konkrétan átéli, az, aki racionálisabb alkat, az értelmi belátásokra fog jutni. A képesség, az erő az mindenképpen eltölt bennünket az ő jelenlétében.

Előfordult korábban, hogy amikor nagyon nagy hévvel és hittel könyörögtem Hozzá kolléganóm beteg férjéért, akkor is éreztem valamit, amit leírni nem tudok, de úgy éreztem, ezt a kérésemet most biztos teljesítik. Hétfőn rákérdeztem, történt-e valami rendkívüli. Akkor még csak annyi derült ki, hogy a férje rászánta magát a kórházi kezelésre, holott addig hallani sem akart róla. Azóta több mint félév eltelt, és az orvosok nem tudják megmagyarázni a gyors gyógyulást, azt pedig különösen nem, hogy a tüdején nem hagyott foltot a korábbi betegség. Másnál hegek maradnak hátra. Természetesen nem csak én imádkoztam érte. Azóta a kolléganóm is betér szombatonként az Oltáriszentség elé, ha csak módja van rá.

Sokszor megtapasztaltam, hogy segítségemre volt azokban, amikért imádkoztam, vagy közbenjártam. Természetesen vannak könnyen teljesíthető kérések, amikre gyorsan jön visszajelzés, és vannak olyanok is, amikre várni kell. De hiszek Benne, bízom Benne, és remélek Benne.

Megbocsát és hazavár

Nekem az Oltáriszentség a világ csodája, mert a Mindenség Ura van rejtett kenyér színében benne. Az örök szeretet, aki megváltott bűneimből, mindig megbocsát és hazavár. Gondja van ránk. Minden problémánkat megoldja, ha hittel és szeretettel fordulunk hozzá. Ő a legfőbb jó, és a mi boldogságunk. Vele élni öröm. Igazi jó barát. Ő az út, az igazság és az élet. Fénye beragyog mindent. Hálas szívvel hódolok előtte minden nap, amíg csak élek.

Sokfelé csak akkor van alkalom, amikor szentmise van, és ha el tud az ember menni. Nagyon fontos, hogy a szentmisén együtt, közösségben legyünk jelen előtte. Ott legyünk a Golgotán és megjelenítődjék az Ő áldozata. De az is fontos, hogy így csendben, négy szemközt legyünk ott előtte, mert akkor tudjuk igazán kiönteni a szívünket, mert akkor nem a többiekre kell figyelni, hanem Őrá. Mindkettő fontos, hogy négy szemközt is imádkozzunk Istennel és közösségben is imádkozzunk. És amit felismertünk a sugallatokban, azokat végbe is vigyük az életünkben. Az egész életünknek imádásnak kell lennie, de más a szerepe az életünkben az étkezésnek, más a szerepe az alvásnak, más a szerepe a munkának. Mindegyikből meg kell lennie annak, ami a fontos, mert különben egyoldalúságok jöhetnek létre, vagy hiánybetegségek alakulhatnak ki.

Kértem és kaptam

Keresztény családban születtem, négyen voltunk testvérek. Férjhez mentem, házasságból született két gyermekünk: egy lány és egy fiú. Férjem mindent jelentett a számomra, nagy szerelemmel szerettük egymást. Megbetegedett, rövid idő múlva meghalt. Az utolsó órájában tudtam papot hívni és megkapta a szent kenetet. Én akkor tapasztaltam meg először Isten jelenlétét az életemben. Mert azt gondoltam én előbb leszek az idegosztályon, minthogy vele történik valami. Halálakor kaptam egy olyan nagy békét a szívemben, ami nem volt semmihez sem hasonlítható. Férjem koporsójánál kértem Isten segítségét, hogy az akkor kilenc éves fiamat becsülettel felnevelhessem. Megkaptam. Fiam ma már diplomás, nős ember. Közben elvégeztem a Szentlélek Szemináriumot, jártam és jártam minden nap a szentmisére, heti két alkalommal a Szentségimádásra. Fiam házassága előtt kétségbe estem, mi lesz velem, ha egyedül maradok. Kértem mutassa meg az utat. Kaptam is jelet, mert egy testvérem elhívott betegetek látogatni. Egy másik lelki testvéremmel önkéntes lelki szolgálatot végzünk, visszük az oltáriszentséget a betegekhez a kórházba, és én lehetek az oltár.

Tehát ilyen is lehetséges, mert a papok sokszor nem érnek rá erre sem. Ezt is végezhetik hívek, a plébánosok kérhetnek engedélyt a püspöktől. Az asszonyok könnyebben ráéreznek, hogy mi van a másik szívében, ha a másik félnek gyónásra van szüksége, akkor szólhat a papnak. Ha már meggyónt, akkor magához veheti az oltáriszentséget. Ez nagy erősítés a számára.

Szakács vagyok, de a munkám mellett sok szeretetszolgálatra van időm és erőm és ez mind az Úr ajándéka. Mmár 18 éve vagyok özvegyasz-

szony és nagyon boldog, mert azt teszem, amiért születtem. Beteg, elesett embereket látogatok és minden alkalommal, többet kapok rajtuk keresztül, mint amit én adok. Hálát adtam Istennek férjem életéért és haláláért, mert ilyen csodálatos jó életre hívott meg. Ő lett életem értelme és célja. Béke és öröm van a szívemben. Most értem meg, hogy csak szívvel lát az ember, vagy amit a legkisebbnek tesztek, nekem teszitek. Köszönöm a meghívást és követlek Uram!

Ahol jó lenni

„Uram, jó itt nekünk” – mondta Péter apostol Jézus színe változásakor. Én ezt két évvel ezelőtt Medjugorjében éltem át. Isten szerető jelenléte töltötte el a szívemet. Mint Péternek, Jakabnak és Jánosnak nehéz volt lejönni a hegyről, úgy nekem is fájdalmas volt a hazatérés. Az ott megtapasztalt isteni szeretet, erő és tűz még egy-két hónapig erőt adott, hogy végezzem a küldetésemet a hegytől távol is. Vigasztalást, erőt a szentmisékből merítettem, de erőm fogyott. Egy évvel ezelőtt, amikor már nagy üresség tátongott bennem, akkor egy kedves ismerősöm a szentségimádásról beszélt nekem. Másnap az iskolába – a Hittudományi Főiskola hallgatója vagyok – menet egyik hallgatótársam szinte szóról szóra megismételte a figyelemfelkeltést. Akkor hallottam először a szombati szentségimádásról. Bekapcsolódtam én is és megtaláltam, amit kerestem. Megtaláltam a színeváltozás hegyét, ahol jó lenni. A főiskolai hat-hét óra után is jó ide betérni még ebéd nélkül is. Ez nem áldozat, hanem hatalmas ajándék elfogadása. Jézus jelenlétében lenni egy órán keresztül, megfizethetetlen kincs. Hatalmas nyugalom, erő és béke tölt el. Jézus meghallgat, figyel rám, tanácsot ad és feladattal bíz meg. Megtapasztaltam Jézus türelmes tanítását, elmélyült az imaélettem, más szemmel nézem az evilági problémákat. Életemben felértékelődött a szentmise. Eddig is megtapasztaltam a kitartó ima eredményességét, de az Oltáriszentség előtti kéréseim mindig hamarabb teljesültek. Ezek a tapasztalataim különösen az erő és a béke, ami ilyenkor eltölt, nem szubjektív érzések. Hazatérve a családom is észreveszi, megtapasztalja azt a pozitív sugárzást, amit magamba gyűjtöttem a Tábor hegyén. Biztos vagyok benne, hogy Istennek tetsző cselekedet a szentségimádás. Több alkalommal is, amikor úgy éreztem, nem tudok részt venni a szentségimádáson, Isten úgy alakította az életemet, hogy mégis elmehettem. Hálásan köszönöm Istennek ezt az ajándékát és azoknak is, akik földi segítői ebben.

Eltöltötte egész bensőmet

Egy friss megtérő, olyan harminc év körüli ember tanúságtétele.

Egy testvéremet szolgáltam aznap Isten kegyelméből. Mivel előre megbeszéltük az időpontot, hogy melyik nap, milyen időpontban találkozunk, ezért tudtam a közösség néhány tagjától imaháttérrel kérni, hogy imádkozzanak értünk, hogy én jó, alkalmas eszköze lehessen az Úrnak, testvérem pedig, akivel beszélgettem, befogadó legyen Jézus tanítására. A beszélgetés jól sikerült, Jézus elvetette a magot testvérem szívébe. Estére azonban nagy lelki harc támadt a szívemben, pontosabban a harc fokozódott az Oltáriszentség imádásakor. Ilyen gondolatok támadtak bennem: Nem vagy rá méltó, hogy a közösség tagjai imádkozzanak érted, mert te ilyen meg olyan bűnöket követtél el a tanítás közben. És a gonosz egyre durvább vádakat hozott ellenem. Már-már majdnem elhittem, hogy nem jól cselekedtem.

Ránéztem az Oltáriszentségre és ezt mondtam: Drága Jézus! Te tudod, hogy én csak Atyám akarátát szerettem volna tenni. Te látod az én szívemet teljesen. Bocsásd meg, ha megbántottalak valamivel, és adj békeséget a szívembe!

Ekkor hevesen kezdett dobogni a szívem, szinte már alig lehetett elviselni azt az erőteljes szívdobogást. Majd mintha kinyílt volna a lelkem, egészen kitérve éreztem. Jézus pedig ezt mondta. Isten kegyelméből jól szolgáltad testvéredet, úgy, ahogy az Atya szerette volna. Ezért ajándékba kapod mindezt. Ekkor egy hatalmas, forró szeretet áradt a szívembe, mely eltöltötte egész bensőmet, és testemet. Nagy békességet, nagy örömet és hatalmas boldogságot éreztem, és ebben fürödtem.

Hálát éreztem az Atya iránt, hogy ennyire betölt a szeretetével. Emberi szó nem tudja elmondani, amit átéltem. Az fogalmazódott meg bennem, hogy a Mennyrország elől ez. A „nagy szeretetnek” egy kis töredékrésze költözött be a szívembe.

Az is eszembe jutott, amit Szent Faustyna írt a naplójában, talán ilyesmire gondolt, amikor azt írta, hogy „Jézus szeretetével egyesült”.

Dicsőség az Úrnak mindazért, amit végbevitt az életemben! Dicsőség az Úrnak mindazért a kegyelemért, amivel nap, mint nap elhalmoz!

Dicsőség az Úrnak, hogy ezzel a tanúságtétellel erősíthetem testvéreim hitét! Dicsőség az Úrnak, hogy elfogadja ezt a tanúságtételt a papok megszentelődéséért! Amen.

Jézus és a Szűzanya együttes szeretetével.

Tartalom

Bevezetés	3
Eucharisziával kapcsolatos történetek	7
Jó vele lenni	7
Olyan, mint az oxigén	7
Átjár a béke	7
Megbocsát és hazavár	9
Kértem és kaptam	10
Ahol jó lenni	11
Eltöltötte egész bensőmet	12
Egyéb történetek	13
GPS	13
A szabadító erő	16
A Szentostya búzából készül	18
Mint egy lepke	19
Jött felém Jézus	20
Szelíd és szép Jézus	21
Jézus ismer	22
Ne félj, érted ontottam a vérem	24
Tégy azt, amit akarsz	25
Krisztus Teste	26
Catalina tanúságtétele a szentmiséről	29
Üzenetek	47
Anyai tabernákulum	47
Az imádás és az engesztelés Anyja	50
Az Oltáriszentség felbecsülhetetlen ajándéka	54
Az anyagi javakat nélkülöző szegénység mellett van egy még nagyobb – a lelki javakat nélkülöző szegénység	55